

meget betydningsfulde og efter min Mening meget heldige Bestemmelse, at Dagpengemaksimum for kronisk syge er sat til 3 Kr. Naar man maa indrømme, at den kronisk syges Erhvervsevne som Regel er meget betydelig nedsat, synes jeg ogsaa, man maa indrømme, at det er rimeligt, at hans Dagpengekrav formindskes i tilsvarende Maal. Jeg vil hævde, at dette ogsaa er nødvendigt, for at der skal blive et rimeligt Forhold mellem de Ydelser, som kan opnaas i Henhold til Sygekasse-loven. Under min Omtale af Invalideforsikringslovforslaget skal jeg komme nærmere ind paa, hvad der kan opnaas ifølge dette, nemlig 800 Kr., og enhver vil jo kunne sige sig sely, at hvis man som kronisk syg kunde oppebære et Dagpengemaksimum paa 6 Kr., vilde det ofte kunne føre til, at en kronisk syg i Virkeligheden som saadan vilde kunne komme til at oppebære et større aarligt Beløb i Dagpenge, end han vilde kunne komme til at oppebære ved en Invalidereente paa 800 Kr. Altsaa ogsaa af den Grund mener jeg, at der her er et rimeligt og passende Forhold mellem Dagpengemaksimumet 3 Kr. for de kronisk syge og Invalidereenten paa de 800 Kr.

I § 13, der ændrer den nuværende Lovs § 24, er indført den betydningsfulde Bestemmelse, at Retten til Pengehjælp skal strække sig over 26 Uger i 12 paa hinanden følgende Maaneder, medens der i det Lovforslag, som vi sidste Aar havde til Behandling, stod, at det skulde være mindst 13 og højst 26 Uger. Det er utvivlsomt en Bestemmelse, som vil have meget stor Betydning for de kronisk syge, at der i første Omgang sikres dem Pengehjælp i et Tidsrum af 26 Uger. Naar et Sygekassemedlem derefter har opbrugt sin Ret til Hjælp i Henhold til Sygekasselovens § 24, 2det Stykke, faar han Ret til at nyde en tilsvarende Understøttelse af Kommunen i Henhold til Fattiglovens § 63. Denne Bestemmelse har jo været gældende lige siden Sygekasselovens Givelse, men den har i det foreliggende Forslag om Ændring i Fattiglovens § 63 faaet en klarere og mere tydelig Udformning, som jeg tror vil vise sig at være vel begrundet og i høj Grad praktisk brugbar.

Saa er der en Bestemmelse i samme Paragraf, som siger, at den Hjælp, der ydes til et Sygekassemedlem efter Fattiglovens § 63, kan udbetales gennem Sygekassen. Det er økonomisk set en Realitet, men socialt set er det en Realitet. Det er en Tilfredsstillelse for et Medlem

af en Sygekasse, at selv om Hjælpen ydes ham i Henhold til Fattiglovens § 63, finder Udbetalingen ikke Sted paa Kommunekontoret, men paa den Sygekasses Kontor og foretages af den Sygekasses Bestyrelse, som han i øvrigt som Sygekassemedlem har haft med at gøre.

Jeg skal sluttelig gøre nogle faa Bemærkninger om den Udgift for Statskassen, som denne Ordning af Hjælpen til de kronisk syge vil medføre. Da det tilsvarende Lovforslag blev forelagt sidste Aar, havde man regnet med, at hele denne Hjælp skulde kunne ydes for et Beløb af omkring 1/2 Mill. Kr. Jeg tillod mig den Gang meget skarpt at kritisere denne Beregning og hævdede, at den vilde vise sig ganske uholdbar. Nu ser jeg da ogsaa, at til Trods for, at Udgiften er reduceret derved, at de ikkearbejdsføre kronisk syge ikke kan blive Medlemmer af Sygekasserne, og først og fremmest derved, at Dagpengemaksimumet for de kronisk syge er nedsat til 3 Kr., regner man alligevel med, at Udgiften vil komme til at ligge noget over 900 000 Kr., eventuelt 1,4 Mill. Kr. I Bemærkningerne til Lovforslaget indrømmer Sygekasseinspektoratet, at de praktiske Erfaringer, man har haft at holde sig til i saa Henseende, i Virkeligheden er saa løse og saa lidet holdbare, at der kun kan være Tale om et rent Skøn, og man skønner altsaa nu, at Udgiften sandsynligvis vil blive meget betydelig højere. Jeg er enig deri, og jeg er enig i, at det selvfølgelig vil være vanskeligt i Øjeblikket nøje at fastslaa, hvor højt man vil komme til at gaa; jeg er dog nærmest tilbøjelig til at tro, at det vil blive endnu noget højere end det af Sygekasseinspektøren beregnede Maksimumstal.

Jeg nævnte allerede i Indledningen til mine Bemærkninger, at der ogsaa iblandt Ændringerne til Sygekasseloven findes nogle, som vedrører det Lovforslag, jeg nu skal gaa over til at omtale, nemlig Forslag til Lov om Invalideforsikring. Der findes saadanne Ændringer baade i § 4, § 13, § 15 og 18. Men jeg finder det rimeligt, at jeg først berører disse Ændringer, efterhaanden som det bliver naturligt ved Omtalen af selve Invalideforsikringslovforslaget. Der foreligger her et socialt Problem, som har beskæftiget Rigsdagen og ogsaa socialt interesserede udenfor Rigsdagen i ikke mindre Grad end Spørgsmaalet om de kronisk syge. I den første Rigsdagssamling efter Systemskiftet pegede det daværende Medlem af Tinget Hr. Thomas Larsen paa, at der fandtes et